

Varga Zoltán Zsolt SÖTÉT KAMRA

RÁÍRÁS: [Polgár Teréz Eszter](#) | [KAMRA](#)

Két napja már, hogy üres, mégis kilopódzom éjjel. Megszokásból. Belépek a kamra hűvösébe, itt a kő is hidegebb. Meztelen talpam alatt megbillen a mettlachi lap. A hold neonfényel süt be az apró ablakon, csak egy darabon dereng az üres polc. A dróttal rögzített gereblyenyelet átvérezte a pirospaprika, őrzi a valamikori kolbászok szagát. Ettől még kínzóbb az éhségem.

Hálóingem csücskével törölgetem a zsíros bödön alját, szopogatom, de alig érzem a zsír ízét. Négykézlábra ereszkedem, végigtapogatom a mettlachit. Hátha csoda történt, elgurult egy krumpli, lepottyant egy morzsa, darabka száraz sajt.

nyers krumplit dézsmáltam

Pár héttel ezelőtt még a sarokban púposodott a szakajtó krumpli, mostohám odaadta érte a családi ékszereink utolsó darabját. Három szemet főzött mindenkinek naponta. Éjszakánként a nyers krumplit dézsmáltam. Csak egyet mertem elropogtatni, héjastul. A földet is megettem róla, ne maradjon semmi nyom. De amikor már csak tucatnyi feküdt a szakajtó alján, nem volt bátorságom csenni, mostohám számon tartott minden darabot.

Nincs miben reménykednem, mindennap hallom apám és mostohám veszekedését. Nándor, csináljon valamit, éhen döglünk. Menjen el vagon rakodni! Én a Latabárok és Sárosi doktor kertésze vagyok, én nem rakodok vagonokat! De hát az idén még le sem jöttek az urak! Majd lejönnek! Ha maga nem csinál semmit, akkor én kiállok a sarokra! Álljon csak, úgy sem ért máshoz! A vita itt mindig megszakad. Fogalmam sincs, hogy lesz abból pénz vagy étel, ha mostohám kiáll a sarokra. Egyébként nem beszél ilyen szépen. Ruszin nő, a háború előtt menekült Magyarországra Kárpát-Ukrajnából, valamelyik nyaralóban szolgált, amikor apám megismerte. Erősen töri a magyart. Amikor még volt mit ennünk, így hívott be az udvarról délidőben: Nándiká gyéré bé ebédelni, kizsfijam. Az öt mostohám közül őt, a középsőt szerettem legjobban.

Apám meg csak ül a konyhában egész nap, nyeli a nyálát meg szívja a cigarettáit. Arra valahogy mindig telik. Már megmetszette és permetezte a fákat, felásta a kertet Latabáréknál meg Sárosiéknál, várja, hogy végre lejöjjenek Pestről és kifizessék. Néha odahív magához, az ölébe ültet, elborít a csípős füst, kaholok. Emlékszel Nándika, milyen finom kalácsot ettél Latabáréknál, mikor elkísértél a munkába? Bárcsak ne emlékeznék! Megőrült, Nándor? Ripakodik rá mostohám. Ételről beszél a gyereknek ahelyett, hogy felemelné a valagát és elmenne szerezni? Dühödten kap fel apám öléből, hatalmas kebléhez szorít, izzadságszaggal keveredett édes pacsulillata van.

Hiába kúszom végig oda-vissza a kamrát, csak a térdemből csordul ki a vér, felsebezi a félrebillent mettlachi. Az ujjammal letörölöm, nyalogatom. Finom, sós. És kitapintom a kötelet. Valaha sonka meg szalonna lógott róla. Most árván csüng. Leoldozom. Az egyik Nick Carter-füzetben olvastam, hogyan kell akasztani. Elegem van az éhezésből, elhatározom, hogy felkötöm magam. Ha meghalok, apám megbánja, hogy nem ment el vagon rakodni, a mostohám pedig, hogy nem állt ki a sarokra, hiába ígérte. Kötök egy hurkot a kötélre, beleteszem a nyakam. A konyhából óvatosan behozom a sámlimat. Felállok rá, a kötél végét az ajtó tetejébe vert szeghez rögzítem, apám böllérekötényei lógnak róla. A sámlit kibillentem magam alól.

A kötél egy pillanat alatt megszorul. Irtóatosan fáj a nyakam, a torkom, a szemem kigúvad. Nyelvemet harapdálom, káprázik a szemem – a káprázatban megtelik a kamra minden jóval, halott anyám válogat közöttük, már hozza is felém az üveg lekvárt, a fél vekni kenyeret.

Hiszen mondta a tisztelendő úr, hogy a halálom után találkozunk. Ma reggel is odajött hozzám az atya, pedig misézni sietett. Fejemre tette kezét, és megnyugtatott az örök élet felől. Az éhezéstől kifinomult szaglással éreztem kezén a vaját és a kolbászt.

profán piéta

Lógok az ajtón, mint egy fél disznó, a fejem már olyan vöröses-lila lehet, mint a sonka füstölés után. Fájdalmamban rugdosom az ajtót, ez ébreszti fel a mostohámat. Villanyt gyújt a folyosón, kibotorkál a kamrához és meglát. Te jószágos Isten, mit művelsz magaddal, te gyerek? Odaront, felnyalából. Valamennyit lazul a kötél. Félkézzel annyira felemel, hogy a másikkal meglazíthassa a hurkot. Hörögve veszek levegőt. Áthúzza a hurkot a fejem, mindketten a padlóra huppanunk. Úgy kuporgunk ott, mint egy profán piéta. Zokog. Úgy sirat, mintha az édes gyereke lennék. Úgy sirat, ahogy anyám a halála előtt egy évvel elsiratta a hűgomat.

Együtt sírunk, könnyeinkkel összemaszatoljuk egymást. Még sokáig összevissza nyelem a levegőt, harákolok, krákogok, mint apám a cigarettától. Aztán lassan visszaáll a rendes lélegzésem, a nyakamat simogatom, megpróbálom kimasszírozni belőle a fájdalmat.

Hirtelen újra, alattomosan, gyomorszájon rúg az éhség.

